

Demokratiets magiske forsvinden: Den Internationale Fredskoalitions møde #94, fredag den 21. marts 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Dette er vores 94. møde i træk. Jeg vil gerne takke alle de faste deltagere og de mennesker, der er med os i dag fra hele verden. Jeg plejer at minde folk om, hvorfor vi skabte dette forum. Det er for at samle folk fra venstre og højre, fra mange forskellige ideologier, mange forskellige sprog og kulturer, for at have en dialog om, hvordan vi skaber ægte fred, hvad der virkelig foregår i verden, og hvordan vi handler på en koordineret måde for at indfri disse mål.

Til at indlede diskussionen i dag vil jeg gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Institutet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at lede diskussionen. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Det er en betagende verden, hvor der sker ændringer næsten dagligt, så lad mig prøve at placere det, vi diskuterer i dag, i den strategiske situation.

Den 18. marts vil helt sikkert blive husket i historien som en skæbnesvanger dag, fordi der skete to store begivenheder, som begge potentielt er enten ekstremt gode eller ekstremt dårlige. For det første var det den dag, hvor præsident Putin

og præsident Trump havde en næsten to timer lang telefonsamtale. Det var det andet opkald af denne art, men de to opkald afsluttede en pause på 3,5 år, hvor der ikke var nogen direkte forbindelse mellem USA og Rusland – de to mest magtfulde atommagter. Ifølge udmeldinger fra både Det Hvide Hus og Kreml var diskussionen meget produktiv, og der er lagt op til en masse opfølgning, der handler om krigen i Ukraine, krisen i Mellemøsten og andre emner. Man kan virkelig se, hvem i verden der reagerede positivt på det: Det var hovedsageligt repræsentanter fra det såkaldte Globale Syd, udviklingssektoren, mens der fra Europa fremkom en absolut afvisning af denne diskussion.

Hvad kunne være mere positivt, end hvis de to mest magtfulde atommagter begynder at vende tilbage til diplomati i stedet for krig og optrapning? Efter min mening bør ethvert fornuftigt menneske være meget glad for denne begivenhed, også selvom den tydeligvis endnu ikke løser de mange forskellige problemer i verden. Det er et stort første skridt i den rigtige retning.

Desværre var der samme dag – den 18. marts – en historisk afstemning i det tyske parlament, som fik to tredjedels flertal for at ændre forfatningen for at løsne op for den såkaldte »gældsbremse«, ikke for investeringer i produktion og realøkonomi, men for at åbne sluserne for et militærprogram på 400 milliarder euro uden loft, så det oven i købet kan blive endnu højere. Og så er der yderligere 500 milliarder euro til infrastruktur, hvoraf en vis del også er logistik til den militære opbygning. Ifølge det økonomiske dagblad *Handelsblatt* svarer det på nuværende tidspunkt til en samlet sum på 1,7 billioner euro til primært militære formål. Det vækker naturligvis dårlige minder fra sidste gang, Tyskland gik ind i et militariseringssprogram, og sidste gang var der også en sådan skabelse af midler til militarisering uden for budgettet af Hjalmar Schacht og de berygtede Mefo-lovforslag, som faktisk er en parallel til det, der sker nu.

Man kan hævde, at europæerne kun reagerer på, at de er blevet holdt uden for diskussionen, men det er ikke hele historien. Præsident Trumps argument var naturligvis, at da hans udenrigsminister Rubio mødtes med udenrigsminister Lavrov i Riyadh, var de nødt til først at etablere en grundlæggende diskussion mellem de to supermagter. Eftersom europæerne ikke havde taget initiativ til en diplomatisk tilgang til Ukraine-krisen, hvorfor skulle man så invitere nogen, som tydeligvis ikke har antydnet, at en fredsløsning overhovedet er en del af deres strategiske beregninger?

Så det er nu en situation, hvor Merz, CDU-CSU's kanslerkandidat, i Tyskland havde vundet sin valgkamp med løftet om, at han netop ikke ville gøre det, at han ikke ville løsne på gældsbremsen. En dag efter at han var blevet valgt, foretog han en 180-graders vending og sagde ja, vi vil gå denne vej på grund af den russiske trussel. Man kan faktisk argumentere for, at det minder meget om et statskup, og det endda af den samme person – Merz – som først lovede ikke at gøre det, og som så en dag senere sagde ja og vendte politikken om på en så drakonisk måde. Det er en fuldstændig skandale, fordi han brugte det gamle parlament, som lige var blevet stemt ud, til at få et to tredjedeles flertal, hvorigennem han vidste, at han ikke ville få to tredjedeles flertal med det nye parlament.

Så de brugte den slags parlamentariske kneb for at få det igennem. Efter min mening varslers det dårligt, for vælgerne er meget oprørte. Folk i Tyskland er forfærdede: Mange af dem, vi har talt med, er helt forbløffede over, hvordan det kunne ske. Og naturligvis forsøger EU nu at få alle opsparingerne ind i en opsparings- og investeringsunion for at finansiere militariseringen; hvilket er endnu mere skandaløst.

Det har naturligvis fået en meget stærk reaktion fra Rusland, hvor Maria Zakharova sagde, at dette er en afgørende overgang til en accelereret militarisering. Fremkalder det en følelse af *déjà vu*? Hun sagde, at hovedårsagen til det er det

økonomiske kollaps i Tyskland. Tyskland havde en økonomisk model, som i høj grad var baseret på billig energi fra Rusland, og nu har fraværet af billig gas fra Rusland efterladt et enormt internt kollaps i økonomien, som ikke gav dem noget andet alternativ end at vende tilbage til en historisk afprøvet tilgang til militarisering. Hun siger, at de tilsyneladende har glemt konsekvenserne – nationens absolutte kollaps. Og Friedrich Merz gav sig tydeligvis af med ubegrundede påstande under debatten om den påståede russisk-initierede krig mod Europa og den russiske trussel. Hun siger: »Jeg vil gerne slå fast, at Rusland ikke har til hensigt at angribe Tyskland. Hvis Tyskland hævder noget andet, må sådanne planer ligge hos Tyskland selv. Under alle omstændigheder bør Berlin kalde en spade for en spade.« Hun siger, at dette er en tilbagevenden til historisk hævnerrighed, hvilket virkelig er forfærdeligt. Du skal huske, at hele historien om dæmoniseringen af Rusland er baseret på tesen om, at Rusland, når det er færdigt med Ukraine, planlægger at angribe de baltiske lande, derefter Polen og derefter endda andre europæiske stater.

Lad mig sige det så klart som muligt: Vi kan diskutere forhistorien til krigen i Ukraine, som ikke er en uprovokeret aggression fra Ruslands side. Der er mange øjenvidner, f.eks. Jack Matlock, som var USA's ambassadør i Rusland på tidspunktet for den tyske genforening og afslutningen af den kolde krig. Og mange andre – [Hans-Dietrich] Genscher. Der findes historiske dokumenter og videoer i National Archives i USA. Jeg har disse videoer ved hånden, som gør det helt klart, at Rusland blev lovet ikke at udvide NATO mod øst. Vi ved alle, hvad der skete; der var seks udvidelser til Ruslands grænser, hvilket førte til en omvendt Cubakrise. Men jeg vil ikke diskutere forhistorien til krigen i Ukraine. Hvis du ser på det nu, er der så en trussel fra Rusland? Zakharova sagde absolut nej, men efter at have talt med flere højtstående militæksperter er jeg helt sikker på, at argumentet om, at Rusland planlægger et angreb på Europa, er helt falsk, for der

er ikke bare ikke hensigten, selv hvis man ser bort fra det, er der ingen kapacitet. Selv hvis Rusland ville mobilisere alle tilgængelige tropper, er det maksimale antal tropper, de kan samle, ifølge disse militære eksperter 1,5 millioner; og det er langt fra nok til at angribe Vesteuropa militært.

Så hele argumentet om, at der er behov for hele denne militarisering, ifølge flere efterretningstjenester fra Sverige, fra Danmark, fra Tyskland, at et angreb fra Rusland bør forventes senest i 2029, er blottet for enhver form for bevis. Alle de mennesker, der har argumenteret for, at Rusland har til hensigt at angribe Europa, har ikke fremlagt nogen som helst beviser. Jeg synes, det er et meget vigtigt punkt at nævne.

Bundesrat – overhuset i det tyske parlament – bekræftede i dag afstemningen i underhuset, Bundestag. Det betyder, at det nu går fremad.

Lad mig bare sige, at det er meget tydeligt, at EU er ved at falde fra hinanden på grund af dette. På den ene side har man koalitionen af de villige – det er primært Storbritannien, som leder den, Frankrig med Macron, Tyskland, så de baltiske lande, Polen og skandinaverne. Men det er i absolut opposition til Ungarn, Slovakiet, men også Italien, Spanien og Portugal, som ikke stemte for det seneste EU-møde, hvor Kaja Kallas havde foreslået at samle yderligere 40 milliarder euro, som skulle sendes til Ukraine. Så EU er fuldstændig splittet og kan faktisk gå i opløsning på grund af dette. I går mødtes militærfolk fra 20 lande i London, og Starmer havde inviteret koalitionen af villige. Det er stadig uvist, hvad der kommer til at ske. De ønsker helt sikkert ikke at sende fredstropper. Det kunne snarere være et forsøg på at sabotere den igangværende operation for at bringe krigen i Ukraine til ophør.

Situationen på stedet i Ukraine er, som bekendt, at der ikke er meget tilbage af Ukraine. Ukraines evne til at mobilisere

tropper ophører snart, og nedslagtningen dræber bare folk uden nogen god grund. Derfor er der nu en masse snak om mulige valg i Ukraine. For eksempel har Aksyonov, en tidligere ukrainsk parlamentariker, som nu bor på Krim, givet et interview, hvor han siger, at der snart kan komme en våbenhvile, en ophævelse af undtagelsestilstanden og valg af en ny ledelse. Så kunne den nye ledelse være villig til at underskrive en langsigtet aftale med Rusland. Der er også et åbenlyst behov for en generel amnesti for alle de forbudte partier og de ledere, der enten er blevet fængslet eller er gået i eksil. De skal alle rehabiliteres, og der skal afholdes frie valg. Det ligger absolut i kortene nu og bør forfølges.

Den eneste anden store krise, jeg vil tage op, er naturligvis situationen i Mellemøsten. Selv om situationen i Ukraine er meget skrøbelig, er der i det mindste et vist håb om, at den kan løses. Men situationen i Mellemøsten er ifølge flere vidner fra regionen meget dårlig. Selv om der har været nogle positive elementer i Trumps offentlige udtalelser, er der i praksis ingen tvivl om, at der føres en politik med maksimalt pres. Hamas' og houthiernes angreb får Iran skylden for, hvilket Iran naturligvis benægter. Hvad der er sandheden, er svært at finde ud af. Tonen i brevet fra Trump til Khamenei er 80 % truende. Det er naturligvis meget usikkert. På den anden side var der militære manøvrer mellem Rusland, Iran og Kina med deres flåder. Og så var der et politisk møde på højt niveau i Beijing, hvor Irans viceudenrigsminister deltog sammen med russerne.

Så der er helt klart et russisk og kinesisk element i baggrunden, men det er en gråzone, hvordan det kan ende. Israel har selvsagt brudt våbenhvilen i omkring ti dage, og der er en ny IDF-landoperation i Gaza, hvor mere end 1.000 palæstinensere er blevet dræbt – de fleste børn og kvinder. Truslen om at forflytte 2 millioner palæstinensere til andre lande er stadig på bordet. Situationen betragtes derfor af mange mennesker i regionen som helt forfærdelig.

Så det betyder alt sammen, at hvis man ser på situationen, så er den ekstremt skrøbelig og flydende. Mens præsident Trump tydeligvis har vist et vist lederskab ved at vende tilbage til diplomatiet med Rusland i den henseende, fortsatte russerne angrebene på Ukraine; Ukraine fortsatte angrebene ind i Rusland. Det er endnu ikke sikkert i mange områder. Der er også mange mennesker i USA, endda fra MAGA-lejren, som ikke ønsker endnu en krig i Mellemøsten. USA's bombing af Yemen fik mange kritikere, og situationen i USA er derfor heller ikke stabil og kan virkelig føre til et tilbageslag, hvis der ikke rettes op på visse politikker.

Alt dette betyder, at vi absolut er nødt til at fordoble og ti gange øge vores indsats for at flytte verden over i et helt andet domæne: Nemlig en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For kun hvis man ændrer det nuværende geopolitiske regime, kan man gøre sig håb om at løse alle de store problemer, først og fremmest det faktum, at vi sidder på en tidsindstillet bombe, som er det forestående finansielle kollaps. Den tyske situation kan ikke holde, og denne indsats med boblen fra Green New Deal, som slog fuldstændig fejl med en ny boble af militarisering, mens bunden af realøkonomien er ved at falde ud, kan ikke lykkes. Det er topeksperters vurdering, at hvis det kommer til en militær konfrontation mellem USA og Iran, vil USA tabe. Ikke nødvendigvis af militære årsager, men fordi det ville føre til et fuldstændigt kollaps af det internationale finansielle system.

Så det er den krudttønde, vi sidder på. Derfor er vi nødt til at fordoble vores indsats for at få denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på bordet. Hvis man ser på fredsbevægelsen i Europa og reaktionen på det, der skete i Tyskland, var der nogle demonstrationer, men det var et par hundrede mennesker her og et par hundrede der. Men der var ikke noget, i nærheden af at være nok til at have en indvirkning.

Derfor opfordrer jeg deltagerne i denne IPC til at studere

vores tilgang, for det er min dybeste overbevisning, at vi kun kan undgå en katastrofe ved at ændre paradigmet fuldstændigt. Jeg vil gerne takke jer.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg synes, det er fantastisk, for det, Marcia demonstrerede, er, at militæret kan have et nyttigt formål. Der er faktisk forskellige traditioner i hvert eneste land, hvor militæret enten tjener imperiet, som Samuel Huntington i sin forfærdelige 800-siders bog *The Soldier and the State*, der beskriver, hvordan soldater er lejesoldater og bør øge deres drabsrate og være effektive. Sådan er det altid med imperier, Romerriget, Det Byzantinske Imperium, Det Britiske Imperium og hvad ved jeg. Sammenlignet med en helt anden opfattelse af militæret, som blev introduceret på den ene side af de preussiske reformatorer som Scharnhorst og Gneisenau, og i Frankrig Monge-brigaderne, hvor ideen er, at militæret har et større fokus på ingeniørkorpset og faktisk bliver brugt til at gribe konstruktivt ind. Jeg tror, at eftersom hele vores idé er, at selvom det ikke ser sådan ud i Tyskland lige nu eller i Europa, så tror vi stadig, at måden at konvertere industrien på ikke er fra fysisk økonomi til militær produktion, som det sker i Tyskland lige nu, hvor de tager VW-fabrikkerne og laver dem om til kampvognsfabrikker.

Det er perverst: Det burde være omvendt. Man burde tage fabrikker fra det militærindustrielle kompleks og omdanne dem til produktive fabrikker, der laver traktorer og andre ting. Vi har ikke opgivet at bruge den enorme kapacitet i det militærindustrielle kompleks og omdanne den til fredelig produktion for at genopbygge verden. Med det følger ideen om at transformere militæret; militæret bør kun have en defensiv karakter som en vis legitimitet, så længe vi befinder os i denne skøre verden, hvor folk tror, at de er nødt til at slå hinanden ihjel. En vis mængde strengt defensiv hær er nødvendig; men så er man nødt til at konvertere militæret til et ingeniørkorps, hvor de kan bidrage til at løse alle de

problemer, man lige har identificeret, og hvor de har en positiv rolle. Måske kan vi få andre i diskussionsperioden til at forholde sig til det, for jeg mener, at vi er nødt til at gribe meget stærkere ind i fredsbevægelsen, for det er ikke nok bare at være imod krigen på nuværende tidspunkt. Man mobiliserer ikke folk, man viser dem ikke en vej ud. Hvis man har en plan for fred gennem udvikling, tror jeg, at vi forhåbentlig kan vække flere menneskers passion.

Lidt senere:

Jeg synes, at bestræbelserne på at lukke munden på ytringsfriheden er et stort problem i både USA og Europa lige nu. Heldigvis holdt vicepræsident Vance en stor tale på sikkerhedskonferencen i München, hvor han skældte ud på Europa for ikke længere at tillade ytringsfrihed. Jeg synes, at folk også bør holde den standard for USA. Det er mit korte svar.

Et par minutter senere:

Det er klart, at halvdelen af Ukraine, hvis ikke mere, allerede er blevet opkøbt – jeg ved ikke, om det er det rigtige udtryk, for BlackRock og lignende virksomheder har allerede overtaget en meget stor del og købt den gode jord. Jeg synes, det er i strid med en grundlæggende følelse af anstændighed at gå efter et land, som er blevet brugt i en stedfortræderkrig og er blevet ødelagt. De mistede omkring 1 million mennesker i en krig, som kunne have været undgået, hvis ikke Boris Johnson og tilsyneladende også Biden havde grebet ind udefra. At man så går hen og tager, hvad der er tilbage af dette land i form af naturressourcer, synes jeg er i strid med en grundlæggende følelse af anstændighed. Det bør ikke ske.

Helt ærligt synes jeg, at hele argumentet om, at investeringen i råstoffer i Ukraine er grundlaget for en sikkerhedsgaranti, lyder som et forfærdeligt dække. Jeg synes, det skal vendes om, og forhåbentlig kan der ske retfærdighed i en fredsaftale;

for Ukraine har helt sikkert brug for alle de ressourcer, de har, til deres egen genopbygning. Landet er blevet decimeret. Jeg tror, at en tredjedel af befolkningen enten er rejst eller er blevet dræbt; industrien er blevet ødelagt. Jeg synes, det er i strid med enhver form for standard; det ville være mit svar på det.

Med hensyn til Macron kan jeg kun stole på rapporter fra vores franske kolleger. De mener, at Macron helt af sig selv har en oligarkisk tankegang. Det er måske blevet fremelsket af World Economic Forum og lignende institutioner, men man kan ikke kun bebrejde nogen, der gør noget ondt, det miljø, der har hjulpet dem på vej. Der er noget, der hedder fri vilje, og alle har mulighed for at beslutte sig for det gode eller det onde. Lige nu har Macron ifølge flertallet af det franske folk mistet den.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, at det åbenlyse problem er, at vi har et imperialt kolonialt oligarkisk system, hvor folk, der går ind for det, gør det for pengenes skyld; de gør det for profittens skyld, og de er fuldstændig ligeglade med de sociale konsekvenser af deres politik. Det synes jeg bliver mere og mere tydeligt. På den anden side har man mennesker, som er optaget af det fælles bedste. De har heller ikke noget imod at have penge nok til deres anstændige liv, men de synes ikke, at de skal have flere penge, end de har brug for. De går ikke op i at blive rige. Jeg tror, at den store udfordring for menneskeheden på dette tidspunkt er, hvordan vi bruger spørgsmålet om æstetisk uddannelse til at få flere og flere mennesker til at stille sig på menneskehedens side? Hvis jeg troede, at menneskehedens nuværende tilstand var der, hvor vi skulle være, ville jeg have opgivet hele min kamp for mange år siden. Men jeg er en uheldelig optimist, og jeg mener, at historiens lange bue meget tydeligt viser, at vi forbedrer os. Det går ikke altid lineært fra den ene tilstand til den næste; nogle gange er man nødt til at tage tilbageslag. Men hvis man ser på

menneskehedens lange historie, lad os sige de sidste 20.000 år, som er det, vi med rimelighed kan sige noget om, er der ingen tvivl om, at vi har øget vores evne til at gøre ting i det fysiske univers i en enorm grad. I stenalderen brugte vi en sten til at dræbe vores naboer for at få deres mad, og nu ser vi på den samme sten og siger: »Åh, det her er jernmalm eller sjældne jordarter, og vi kan gøre følgende ting med den.« Hvis du bare ser på de enorme fremskridt, og folk lever normalt hver dag, som om alt er selvindlysende. Men tag f.eks. til en meget moderne sundhedsklinik, et moderne forskningshospital: Den form for viden, du finder akkumuleret der med hensyn til ekspertise, arbejdsdeling, pleje af patienten, er enorm, det er et under. Folk burde bare holde op med at gå gennem verden, som om alt omkring dem var selvindlysende, og se på det igen, som om du ser det for første gang. På den måde åbner dit sind og dit hjerte sig for det, der virkelig er afgørende.

Hvis jeg ikke var overbevist om, at menneskeheden er designet til at være den kreative art i universet, og at vi meget snart vil udfolde alle de potentialer, som er medfødte i os alle, så tror jeg, at vi er meget tættere på, end vi tror. Tag for eksempel kunstig intelligens. AI kan bruges til ødelæggende ondskab. Hvis man bruger den til at styre droner til at dræbe mennesker, kan det være forfærdeligt. Der er andre anvendelser, som jeg ikke vil komme ind på. Men på den anden side, hvis vi havde uddannede herskere, uddannede regeringer, kunne man begynde at frigøre menneskeheden til livslang læring. Man ville ikke ende med at have manuelt arbejde, for evigt, som et muldyr. Folk ville udføre en vis mængde arbejde, men så bruge resten af tiden til at forbedre sig selv: Til at lære musik, til at lære poesi, til at lære historie, sprog.

Så jeg har en idé om, at med den fjerde industrielle revolution, som vi står på tærsklen til, hvis vi lige nu formår at få et nyt paradigme – og jeg bliver ved med at tale om det nye paradigme for den nye sikkerheds- og

udviklingsarkitektur, fordi det er kravet for at nå dertil. Så kan vi overvinde geopolitikken; vi holder op med at tro, at verden er et nulsumsspil, hvor man skal vinde, så den anden taber. Det er en helt forkert tanke, for hvis man ser på, hvordan universets beviseligt anti-entropiske karakter faktisk er, så kunne det også være sådan, mennesker forholder sig til hinanden. Hver kreativ opdagelse, du og din nabo gør, styrker hinanden, og vi deler den fælles viden fra alle disse områder og bliver rigere i sindet og hjertet.

Jeg tror, det er det afgørende springbræt, hvor vi er lige nu. Jeg ved, at der allerede er mange mennesker, der tænker på denne måde. Jeg ved, at der er mange i det Globale Syd, som ønsker at overvinde kolonialismen præcis i den ånd. Det sidder måske ikke i Vesten lige nu; det sidder måske ikke i Europa. Der er også mange gode mennesker i Europa, men de sidder ikke i ledende stillinger lige nu, så vidt jeg kan se. Men jeg er helt overbevist om, at hvis vi gør vores arbejde lige nu og manøvrerer menneskeheden gennem denne ekstremt vigtige overgangsperiode, vil vi ikke være ulykkelige for evigt. Jeg tror, at vi snart vil nå et punkt, hvor vi kan bruge vores kræfter til produktive formål og opbygge ting, som alle disse smukke fred gennem udviklingsprojekter og forvandle Jorden. Jeg tror, det er inden for rækkevidde, hvis vi gør vores arbejde.

Så vær venlig at hjælpe os med at sprede budskabet om, hvad vi forsøger at gøre. [hzl/amb] [ssu]